

חוויות השחקן – ואף אחד לא נותר

קיבלת המכתב – מקבלים תחושת אוטנטיות אישית כאילו אנחנו וורה בעצמו ואנחנו יכולים לבחור האם ללקט על ההזדמנויות שהועוצה לה או להתעלם ממנה ולהמשיך בחיים המרים.

בחرتني להתעלם כדי לאתגר את מסלולי המשחק ולהפתעתו המשחק (או הגורל) הוביל את וורה לבדוק למקום שמן ניסתה לבРОוח, יחד איתה קיבלתי את כורך המציאות. בשיחה בסירה בחרתני בשיחה עם ורגרייב השופט, הרגיש לי שהוא קצר מטורף, ציני מיד ורגוע מיידי.

בעת הגיעו לאי הפניתי את תשומת הלב לפסלוני החרסינה, שמתי לב שם בבדיקה ארבעה זה הרגיש לי כמו נתון ראוי לציוון.

בארוחת ערב בחרתני לשמעו את ורגרייב ראשון ואז את ברנט ואז את ארמסטרונג, ורגרייב דמות מסקרנת במיוחד, נראה שהוא חוקר עתיק ניסיוני. ברנט אישת דתיה אך מתנסחת וgeszt רות, ארמסטרונג לא ברור בשום צורה, מרגיש שהוא בסוג של גמילה.

ברגע שהושמעה ההחלטה הייתה מרתק העלילה נכנסה לפעולה, בלי שאף אחד מקרים דמיינתי את קול הכרוז בעוצמה מאשים אחד אחרי השני – הרגיש כמו האשמה ביום הדין.

ההאשמות היו חמורות מנשוא, רואים שבכל אחת מהאשמות הגיוני להימלט מהאשמה אך המצפון (או הכרוז) דופק לכל אחת מהדמויות.

ברצח הראש מבינים שמדובר במשהו רציני ואי אפשר להקל ראש, וורה מרגישה שהיא מוצפת ומצתפה דופק בחרתני בבריחה לים כי אני לא מוכן להתיאש על ההתחלה.

לאחר הבריחה נראה שורה באמת במצב נפשי לא טוב והוא חזרה ביישוש ובצדק מייד מואשם בבריחתה כאילו היא הרוצחת, אני בוחר לספר את האמת בפיצול זה ולהיות גלי, זה הועל לי כי גם הרוחתי נקודות זכות אצל כל הדמויות האחרות בתור דובר אמרת.

הסיפור מסלים מאד מהר, מסתבר שכולם רוצחים לא פחות מוורה עצמה.

בוקר למחמת גילתי שהשופט בעצמו מת, זה היה פחות מפתיע כי הרגיש שהוא הדמות החלה בספר.

כאשר הלכתי לבדוק מה קורה עם ארמסטרונג שהלך לדוג ונגילתי שגם מת היה ניתן להרגיש את תחושת העצב העמוק של וורה שבו היא נשאהה לבד, עם פסל אחד.

מתוך היישוש המוחלט וורה עומדת בפני דילמה עמוקה, לסיים את חייה או להתמודד עם המציאות.

בחרתני לבסוף עם סירת דיגים, שם התגללה כל האמת, השופט החליט להפוך לתליין והפסל האחרון נשבר. ברגע זה נotonin לומר שלא יותר אף אחד.

